

Η Εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας θεωρείται από πολλούς χριστιανούς ως μια απλή και συνηθισμένη εορτή. Ένα απλό επακολούθημα του Πάσχα. Και τούτο ίσως επειδή εορτάζεται στα μέσα της εβδομάδας και μάλιστα σ' εργάσιμη για τους περισσότερους μέρα. Λίγοι γνωρίζουν ότι οι μεγάλοι Πατέρες της Ορθοδοξίας μας, Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος ο Θεολόγος, Μάξιμος ο Ομολογητής, Ανδρέας της Κρήτης, Ιωάννης ο Δαμασκνός, Γρηγόριος ο Παλαμάς και Νικόδημος ο Αγιορείτης, έθιταν πάντοτε την Ανάλψη σε ίση τιμή με την Ανάσταση και την Πεντηκοστή.

Πράγματι η Εορτή της Αναλήψεως έχει τεράστια πνευματική σημασία. Αποτελεί το επιστέγασμα του εκκλησιαστικού χρόνου. Είναι η εορτή της ολοκλήρωσης της σωστικής οικονομίας, του σωτήριου έργου το οποίον ο Φιλάνθρωπος Θεός εργάστηκε «δι' ἡμᾶς και διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» εν τῷ Χριστῷ.

Η Ανάλψη είναι ο «δοξασμός» του Υιού του ανθρώπου, η ύψωση και η εισαγωγή του στον Ουρανό. Ο Υιός του Θεού, αφού συνέτριψε τη δύναμη της αμαρτίας και κατέλυσε το κράτος του διαβόλου, επιστρέφει θριαμβευτής στους Ουρανούς, συναποκομίζοντας στους ώμους του «τὸ ἀπολωλός», ἀλλ' «ἐπανευρεθὲν» πρόβατο, τον ἄνθρωπο. Ο Χριστός, αληθής Θεός, ἀλλά και αληθής ἄνθρωπος, ἀνέρχεται και κάθεται ἐπὶ βασιλικῷ θρόνου, «ἐν δεξιᾷ τῆς Μεγαλασπίνης», δηλαδή του Θεού, «ἐν ὑψηλοῖς» (Ἐβρ. Α', 3), εγκαινιάζοντας ἐτσι τὴ Θεῶση του ἀνθρώπου.¹

Χάρις στην Ανάλψη του Κυρίου μας ο Ουρανός, με ἄλλα λόγια η υπερφυσικὴ ζωὴ της Χάριτος, η πνευματικὴ ζωὴ της φιλίσωσης, της κοινωνίας και μέθεξης με τὴ ζω-

να Θεοῦ, που παρέμενε «κλειστός» συνεπεία της «παρακοῆς» και της «πτώσεως» του χοϊκού Ἀδάμ, ἀνοίγεται και πάλιν με πλάτυσμό στους ἀνθρώπους, με τὴν «ὑπακοή» και τὴ «Θέωση» του νέου Ἀδάμ, του Θεάνθρωπου-Σωτήρα Χριστοῦ μας. Ο ἄνθρωπος ἡμπορεῖ τώρα να πραγματώσει τὸ σκοπὸ τῆς πλάσης του, τον προορισμό του, τὸ «θέλημα τοῦ Πατρὸς Ἡμῶν τοῦ ἐν Οὐρανοῖς». Ἡμπορεῖ να γίνει, με τὴ Χάρη του Θεοῦ, «τέκνον Θεοῦ», «κοινωνὸς τῆς Θεῆας Φύσεως», «τῷ πατρικῷ θρόνῳ συγκάθεδρος», «ὁμόθεος και ἰσόθεος», ὅπως ἔλεγαν βιωματικά -πάσχοντες τα θεῖα και τα ἀνθρώπινα- οἱ Ἅγιοι και Θεοφόροι Πατέρες τῆς Εκκλησίας μας.

Εύκολα ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν επικαιρότητα του μνημόματος τῆς Εορτῆς αὐτῆς για τὴν ἐποχὴ μας. Καθ' ἢν στιγμὴ ἐνθουσιαζόμεστε και ἀλαλάζουμε για τὴ διάφορα ἐπιτεύγματα τῆς Επιστήμης (και δίκαια) ἢ επειδὴ κατορθώσαμε να διασπάσουμε τὸ φράγμα τῆς γήινης βαρύτητας και να καταστήσουμε δυνατές τὶς πτήσεις στο διάστημα, ἡ Εκκλησία ἐρχεται με τὴν Εορτὴ τῆς Αναλήψεως να κάμει αὐτὴν τὴ διακήρυξη: Ὅτι «τέλος» (=σκοπός) και προορισμός του ἀνθρώπου εἶναι ὄχι ἀπλῶς να φτάσει στον Α ἢ Β πλανήτη, ἀλλὰ να υψωθεί εν τῷ Χριστῷ, μέσα ἀπὸ τα Μυστήρια και τὶς θεωπικὲς ἐντολὲς του Χριστοῦ «ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς και ἐξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ και ἐν τῷ μέλλοντι» (Ἐφεσ. Α' 21). Να λάβει κατὰ Χάριν «ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλπ. Β' 9), να συμβασιλεύσει μετὰ του Θεοῦ «ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς» (Ἐφεσ. Β' 6).

Πέραν ὅμως τῆς ἐπικαιρῆς αὐτῆς ἐφαρμογῆς ὑπάρχει ἡ ἄλλη, ἡ μόνιμη. Ἡ Ανάλψη του Χριστοῦ εἶναι τὸ σημεῖον που μας βεβαιώνει ὅτι ὄντως πητήθησαν οἱ δυνάμεις τῆς αμαρτίας και του θανάτου, και ὅτι ο ἄνθρωπος ἀπολυτρώθηκε πραγματικά ἀπὸ τὴ φοβερὴ τυραννία τους και συνάμα εἶναι ο

1. Πρβλ. Ακολουθία Θεῆς Μεταλήψεως: «Ὁ τῇ ἐνδόξῳ σου Ἀναλήψει τῆς σαρκὸς Θεῶσος τὸ πρόσημα, και τούτο τῇ δεξιᾷ καθέδρα τιμῆσος τοῦ Πατρὸς».

«ἀρραβών», η βάση και εγγύηση της ελπίδας μας. Ότι είναι δυνατόν να ζήσουμε και μεις αληθινά με το Πνεύμα του Θεού, όπως ζει ήδη στους Ουρανοὺς ο Λόγος, που έγινε για μας «σάρξ», η ανθρώπινη φύση του Κυρίου μας. Ο αναληφθείς Θεάνθρωπος Ιησούς, όπως μας διαβεβαιώνει ο Απόστολος Παῦλος στην προς Εβραίους Επιστολή του, εισήλθεν εις τους Ουρανοὺς ὡς «πρόδρομος» ἡμῶν (Στ' 20) και ὡς αἰώνιος «ἀρχιερεὺς» και «μεσίτης» μας. Η θεωθεῖσα και αναληφθεῖσα σάρκα Του κατέστη ουράνια «ἀερογέφυρα» (παρακαλῶ να μου συγχωρηθεῖ το τόλμημα της ἐκφρασης) διὰ της οποίας το Ἅγιον Πνεῦμα ἔρχεται σε μας τους ἐπί της γης και ζῶποιοι. Μας αποσπᾶ ἀπὸ το θανατηφόρο εναγκαλισμὸ της αμαρτίας και μας καθιστᾶ «κατὰ Χάριν και μέθεξιν» υἱοὺς του Θεοῦ, ἐν τῷ Υἴῳ του Θεοῦ.

Κατέστη τὸ μέσον διὰ του οὐοίου η Ἀγάπη του Θεοῦ ἐκχέεται εις τας καρδίας ἡμῶν και μας κάμνει να ἀναφωνοῦμεν παρ' ὄλες τις πλάνες και τους πειρασμοὺς του παρόντος αἰῶνος. «Ἄββᾶ ὁ Πατήρ». Κατέστη ὁ ἀγωγὸς διὰ του οὐοίου η Θεία Ζωὴ ρέει στις ψυχές μας και ἐγκαινιάζει ἐκεῖ τὴ Βασιλεία του Θεοῦ, τὴ Ζωὴ της Ἀναστάσεως και

της Μεταμορφώσεως. Κατέστη, με μια λέξη, η πηγή ἀπὸ τὴν οὐοία ἀναβλύζει το Θεῖον ὕδωρ της Χάριτος Του και το Θεῖο Αἷμα της Θυσίας Του, που καθαρίζουν, συμφιλιώνουν και μεταστοιχείωνουν ἐμὰς τους αμαρτωλοὺς και ἀλληλοδιηρημένους εις Κοινωνίαν του Ἁγίου Πνεύματος, εις Ἐκκλήσιαν Θεοῦ, προορισμένη να ζήσει αἰώνια «εἰς σάρκα μίαν» με τον Κύριον και Σωτήρα της.

Αὐτὸ τὸ μέγα και πνευματικὸ νόημα της Ἀναλήψεως του Κυρίου ἀς ἀποτελέσει ἐμπειρία και τώρα και πάντοτε, τὸ κεντρικὸ θέμα των εὐλαβῶν σκέψεων, ἀναζητήσεων και οραματισμῶν μας. Το Χριστοβῖωμά μας!... Ἀς ἀπασχολήσει η Ἀνάληψη του Κυρίου πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μας ἀπασχόλησαν οἱ διάφορες ἐπιστημονικὲς ἐπιτεύξεις και οἱ ἀλλεπάλληλες ἐκτοξεύσεις του ἀνθρώπου στο διάστημα... Εἶναι πλέον καιρὸς να ἐννοήσουμε ὅτι προορισμὸς μας δὲν εἶναι οὔτε η ὑλιστικὴ Ζωὴ ἐπὶ της γης, οὔτε η περιπλάνησή μας στο διαστημικὸ χώρο. Προορισμὸς μας, ὕψιστος και μοναδικός, εἶναι η Θέωσή μας, η ἐπιστροφή μας στα ὀλόφωτα Βασιλεία του Θεοῦ, «ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων!...»

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος Δ΄.

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».